

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

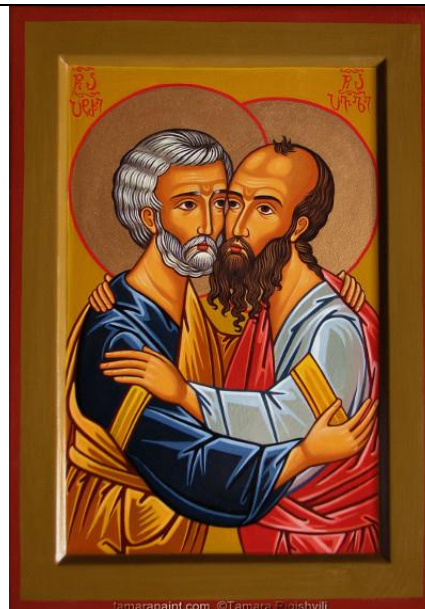
[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Св. Семи Брати Вояки-
Мученики І Первоверховні
Апостоли**

**The Holy Seven Brothers,
Soldier-Martyrs And The
Preeminent Apostles**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

«Шлях Церкви є любов; не подібна вона до законників. Церква бачить усе з терпимістю і прагне допомогти кожній людині, незважаючи на те, що б таке він [чи вона] вчинив [чи вчинила], яким [чи якою] не був би [чи не була б] він [чи вона] грішним [чи грішною].» (Старець Паїсій Святогорець)

В той же день (7-го липня за григоріанським календарем, а 24-го червня за юліанським), у який ми святкуємо Різдво Святого Славного Пророка й Предтечі Івана, Хрестителя Христа, Господа нашого, ми також пам'ятаємо яскравий приклад відданості Господові семи братів, солдатів римської армії, які, хоча й виконували свої повинності перед імператором, як солдати (як Іван направляв - Луки 3:14), таки прийняли й ганьбу, вигнання і смерть, а не поклонилися богам іншим крім Єдиному Істинному Богу.

“The way of the Church is love; it differs from the way of the legalists. The Church sees everything with tolerance and seeks to help each person, whatever he [she] may have done, however sinful he [she] may be” (Elder Paisios of the Holy Mountain)

On the same day (July 7 on the Gregorian Calendar which is June 24 on the Julian) that we celebrate the Nativity of the Holy, Glorious, Prophet and Forerunner John, the Baptizer of Christ our Lord, we also remember the shining example of dedication to the Lord of seven brothers, soldiers of the Roman army, who, although doing their duty to the Emperor as soldiers (as John had directed – Luke 3:14), accepted disgrace, banishment and death rather than offer worship to any other than the One True God.

This was during the reign of Roman Emperor Maximian (285-305), co-emperor with Diocletian (284-305), whose vicious

Було це під час правління римського імператора Максиміана (285-305), спів-імператора Діоклетіана (284-305), якого порочне гоніння на Християн пам'ятають і донині тим, що коптські Християни відзначають свій календарний рік А.М. – «Anno Martyrum» («Рік Мучеників»), починаючи від року, коли він розпочав своє правління. Імена семи братів подають (можливо, в порядку їх віку), ось так: Оре́нтій, Фарнакій, Ерос, Фірмос, Фірмін, Ки́ріак і Лонгін (цей брат має те ж ім'я, що римський центуріон, відповідальний за розп'яття Господа нашого, який став віруючим і в кінці кінців Християнським Мучеником).

Скифи (один із стародавніх народів України) були напали на Імперію і Оре́нтій отримав наказ боротися з їхнім чемпіоном, велетнем імені Мароф. Св. Оре́нтій переміг свого супротивника і таким чином зупинив напад скифів. Приказали святкове жертвоприношення римським богам, то ж і Оре́нтію, як переможцеві, запропонували взяти участь. А молодий чоловік пояснив, що він не міг, оскільки він, як і його брати, є Християнином, і це ж він Господа Ісуса Христа, покликав був допомогти йому в його змаганні. Максиміан, так далеко від подяки за відмінну й успішну службу Оре́нтія, скоро наказав його і його братів вигнати з армії з ганьбою і заслати в Абхазію на Кавказі. Кожен з братів засвідчив свою відданість Христу, своєю смертю на шляху до місця заслання.

У першу чергу постраждав Св. Ерос – *Житіє* каже, що це настало «в Паремболі» (по-грецькому «в таборі») 22-го червня/5-го липня. Ім'я цього брата спонукує роздум, до якого скоро повернемося. Далі, здається, що хранителі братів з нетерпінням вирішили покарати смертю їхнього героїчного провідника, Св. Оре́нтія, чие сміливе визнання накликало на них гнів Максиміана, бо ж *Житіє* каже, що, поки

persecution of Christians is remembered to this day by the fact that Coptic Christians mark their calendar year A. M. – “Anno Martyrum” (“Year of the Martyrs”), dating it from the year he ascended to the throne. The names of the seven brothers are listed (possibly in order of their age) as: Orentius, Pharnacius, Eros, Firmus, Firminus, Cyriacus and Longinus (this brother has the same name as the Roman centurion in charge of the Crucifixion of our Lord, who became a believer and eventually a Christian Martyr).

The Scythians (one of the early peoples of Ukraine) had attacked the Empire and Orentius was ordered to fight their champion, a giant named Maroth. St. Orentius defeated his opponent and the Scythian attack was stopped. A celebratory sacrifice to the Roman gods was ordered then, and Orentius, as the victor, was asked to participate. The young man explained that he could not, since he, like his brothers, was a Christian, and it was the Lord Jesus Christ upon Whom he had called for help in his contest. Maximian, so far from being grateful for Orentius' distinguished and successful service, soon ordered him and his brothers expelled from the army in disgrace and exiled to Abkhazia in the Caucasus. Every one of the brothers attested their dedication to Christ by their death en route to the place of exile.

The first to suffer was St. Eros – the *Vita* says “at Parembol” (“the Camp”, for which the Greek word is *parembole*) on June 22/July 5. This brother's name inspires a reflection which we shall shortly pursue. Next, it seems that the brothers' keepers became impatient to mete out punishment by death to their heroic leader, St. Orentius, whose bold confession had incurred Maximian's wrath, for the *Vita* says that, while still on the way to the place of exile, they tied a rock around his neck and cast him into the sea. And a miracle came about. The *Vita* goes on to say that the Archangel Raphael (whose name means “God is the Healer”) carried Orentius out of the sea to dry land at Rize, which today is a city in

ще були вони на шляху до місця заслання, ті прив'язав камінь йому на шию і кинули його в море. І сталося диво. *Житіє* говорить, що Архангел Рафаїл (чиє ім'я означає «Бог є цілитель») вийняв Оре́нтія з моря на сушу в Різе, що сьогодні є місто в північній Туреччині, на південному березі Чорного моря. Саме там Св. Мученик, помолившись, віддав Богові душу свою: він заснув, не через вбивчий гнів імператора, а тому, що він вирішив цим віддати честь справжньому Царю царів, нашому переможному Господу, Ісусу Христу, і приєднатися до Нього в Царстві, яке завжди тут, але завжди ще попереду.

Наступним постраждав Св. Фарнакій, як каже *Житіє*, в Корділе (можливо, це близько до Різе місто Куртулус, що по-турецькому означає «звільнення» - це й назва турецького корабля, який привозив продовольство голодуючим грекам під час нацистської окупації в другій світовій війні), 3-го/16-го липня. Наступні постраждали Свв. Фірмос і Фірмін 7-го/20-го липня (*Житіє* каже, вже на східному березі Чорного моря). Св. Кириак постраждав 14-го/27-го липня, а останній з братів, Св. Лонгин, віддав своє життя, коли корабель, що його віз до місця вигнання затонув недалеко від міста Пітіюнде (нині Піцунда в Абхазії, недалеко від місця, де спочив Св. Іван Золотоустий; місце, де Микита Хрущов часто відбував курорт) 28-го липня/10-го серпня.

Ця подорож Мучеників відзначається в день, коли переможець Марофа, Св. Оре́нтії, віддав своє життя, 24-го червня/7-го липня. А Свято Первоверховних Апостолів Петра й Павла (30-го червня/12-го липня) припадає майже на половині часу між засинанням Св. Ероса, першого, і Св. Лонгина, останнього, зі Свв. Братів, які постраждали. Ікона з двох Первоверховних Апостолів, які мали свої суперечки (як зазначає Апостол

northern Turkey, on the southern shores of the Black Sea. It was there that the Holy Martyr prayerfully surrendered his soul to God: he fell asleep, not because of the murderous rage of the Emperor, but because he had determined to so honour the true King of kings, our victorious Lord, Jesus Christ, and join Him in the Kingdom which is always here, yet always to come.

Next was St. Pharnacius, according to the *Vita*, in “Kordile” (possibly nearby Kurtulus, which means “Liberation” in Turkish – this was also the name of a Turkish ship that brought food to starving Greeks during the Nazi occupation in the second world war), on July 3/16. Sts. Firmus and Fiminus followed on July 7/20 (the *Vita* says on the eastern shores of the Black Sea). St. Cyriacus suffered on July 14/27, and the last of the brothers, St. Longinus, gave his life when the ship bearing him to exile sank near the city of Pitiunde (now Pitsunda in Abkhazia, near the place of repose of St. John Chrysostom, and the place where Nikita Khrushchev had his summer resort) on July 28/August 10.

This Martyrs' journey is commemorated on the day when the vanquisher of Maroth, St. Orentius, gave his life, June 24/July 7. The Feast of the Preeminent Apostles Peter and Paul (June 30/July 12) falls nearly half-way in between the falling asleep of St. Eros, the first, and St. Longinus, the last, of the Holy Brothers to suffer. The Icon of the two Preeminent Apostles, who had had their differences (as noted by St. Paul in Galatians 2:11-21), always shows the two of them lovingly embracing each other – and the intersection of their halos gives the impression that they are joined together in a heart, the symbol of love (we have reproduced a Georgian version of this Icon – I was unable to find any Icon of the Holy Brothers). The name of the youthful martyr, Eros, is one of the Greek names for this greatest of Christian virtues (his name may also be understood as “Hero” since the two words are very similar in Greek). It is a word that has, alas, been much abused so as to almost become

Павло у Посланні до Галат 2:11-21), завжди показує їх любовно обнявшись один з одним - і перетин їх ореолу створює враження, що вони об'єднані в серці, символу любові (ми подаємо грузинську версію цієї Ікони – а Ікони Свв. Братів ніде не міг знайти). Ім'я молодого мученика, Ерос, є одним з грецької слів для цієї найбільшої з християнських чеснот (його ім'я також можна розуміти як «Герой», так як ці два слова дуже схожі у грецькій мові). Це - слово, яке, на жаль, зазнало дуже багато зловживань, так що майже стало синонімом «похоті», яка дуже далека від дійсності самовіддачі і прагнення до союзу з Улюбленим, яким є справжня любов.

Це ж любов до Чоловіколюбця, Любителя всіх людей, яка надихнула Орентія і його братів відмовитися від поклоніння фальшивим богам, щоб просто врятувати своє життя. Саме ця ж Любов і спонукала Петра й Павла подолати свої суперечки та молитися і працювати разом, щоб принести і євреїв і неєвреїв у цей союз родинної Любові, яка в один прекрасний день перетворить світ відповідно до досконалого плану, за яким Бог створив - і створює - його. Нехай же і ми теж перетворюємося постійно цією Любов'ю, щоб відображувати її у своєму повсякденному житті, як справжній образ Церкви, про яку Блаженний Старець Паїсій (Езнепідіс) Святогорець (1924-1994) так писав: «Шлях Церкви є любов; не подібна вона до законників. Церква бачить усе з терпимістю і прагне допомогти кожній людині, незважаючи на те, що б таке він [чи вона] вчинив [чи вчинила], яким [чи якою] не був би [чи не була б] він [чи вона] грішним [чи грішною].» Амінь.

a synonym for “lust”, which is very far removed indeed from the self-giving and yearning for union with the Beloved, which is real love.

It was love for the Lover of Mankind, of all humans, which inspired Orentius and his brothers to refuse worship to false gods simply to save their lives. It was this same love that spurred Peter and Paul to resolve their differences and pray and labour together to bring Jews and Gentiles into this relationship of family love which will one day transform the universe, according to the perfect plan by which God created – and creates – it. May we too be transformed continually by this love and reflect it in our daily lives as the true image of the Church, about which the Blessed Elder Paisios (Eznepidis) of the Holy Mountain (1924-1994) wrote: “The way of the Church is love; it differs from the way of the legalists. The Church sees everything with tolerance and seeks to help each person, whatever he [she] may have done, however sinful he [she] may be”. Amen.